

Forbrydelse af nogen Betydning, den bør ikke kunne finde Sted, fordi den Bedkommende anholdes for en Gadeorden, Politiforfeelse eller deslige. Det er Hovedhensigten med mine Forslag at skjelne mellem de forskjellige Tilfælde, hvor Anholdelse kan finde Sted, at skjelne mellem Anholdelse for egentlige Forbrydelser og Anholdelse for Politiforfeelser, og jeg vil kun indrømme Undersøgelse paa Personen, hvor der foreligger en Anholdelse for en virkelig Forbrydelse. Det er muligt, at det kan findes hensigtsmæssigt at indrømme en større Afgang til at kunne aldeles foreløbigt og kortvarigt anholde en Person, der har gjort sig skyldig ikke i Forbrydelser, men i Forfeelser, uden personlig Undersøgelse. I saadanne Tilfælde, som Politidirecteuren formeentlig har henviist til, naar han, som den høitærede Justitsminister har omtalt, henleder Opmærksomheden paa, at af 8,000 i Kjøbenhavn i det sidste Aar foretagne Anholdelser stode omtrent de 6,500 ikke i Forbindelse med nogen efterfølgende Retssundersøgelse, kunde det muligt findes rigtigt at faae nogle nærmere Bestemmelser indførte i saa Henseende; men hvis saa er, da paastaar jeg, at Stedet til at gjøre dette er i andet Stykke af § 8, og hvis en saadan Forandring vilde være at gjøre i det Forslag, jeg har stillet under Nr. 6, da vilde virkelig ogsaa den sidste Deel af Paragraphen ligesaa vel kunne trænge til nogle nærmere Bestemmelser. Den ærede Ridsfører bemærkede med Hensyn til det Forslag, jeg har stillet under Nr. 5 — og det ærede Medlem for Odense (Koch) tiltraadte forsaavidt disse Bemærkninger —, at de Betingelser, jeg der har opstillet for Anholdelse, maatte siges at være vage. Det indrømmede jeg selv, men jeg troer, at man maa give mig Ret i, at aldeles udtømmende og nøiagtige Regler bliver det umuligt at opstille her, og navnlig det ærede Udvalg og det ærede Medlem for Odense kunne ikke rette en saadan Bebreidelse imod mig, da de jo i det Hele taget meget mere end jeg ville have Bestemmelserne stillede

vagt og i almindelige Udtryk. Jeg har jo dog søgt i den første Deel af Paragraphen at indstille nogle særlige Tilfælde og derom saavel som med Hensyn til Betingelsen for Anholdelse paa Grund af Mistanke for begaaet Forbrydelse i Henseende til dennes Art at opstille skarper begrænsede Regler. Men hvad den ærede Ridsfører ikke særligt omtalte, var den Forskjel, der er mellem den Deel af mit Forslag under Nr. 5, som omtaler Anholdelse af Personer, der ikke have fast Opholdssted eller Erhverv osv., og paa den anden Side den tilsvarende Bestemmelse i Slutningen af Lovforslagets § 8, 2det Stykke, den store Forskjel nemlig, at jeg vil kun indrømme Ret til at anholde de Personer, som her er Tale om, og som ikke kunne gjøre Rede for, hvorledes de ernære sig, naar der tillige er Grund til at mistænke dem for at have begaaet en Forbrydelse, hvorimod Slutningen af Lovforslagets § 8, 2det Stykke, giver Ret til at anholde de deri omtalte Personer — Personer, der have været straffede for Eienomsforbrydelser, Vekleri eller Løsgængeri —, naar de maae formodes ikke at have lovligt Erhverv, og ikke paa Forespørgsel kunne gjøre — for Politibetjenten tilfredsstillende — Rede for, hvorledes de ernære sig, uden Hensyn til, om der er nogen Mistanke om, at de have begaaet nogen Forbrydelse. Det er en væsentlig Forskjel. — Jeg skal iøvrigt ikke opholde det ærede Thing længere med denne Forhandling. Der er talt Meget desangaaende, og jeg har en Følelse af, at det vilde være at lægge for stift Beslag paa de ærede Medlemmers Opmærksomhed, hvis jeg vilde gennemgaae næste alle de enkelte Uttringer, som ere fremsførte af mine Modstandere. Jeg vil derfor blot sige, hvad jeg allerede tillod mig at henpege paa, da jeg første Gang havde Ordet, at min Hovedgrund til at komme frem med disse Forslag har været at henlede Opmærksomheden paa, at de Bestemmelser, der ere givne i den Retning i Loven af 11te Februar 1863, ikke kunne erkjendes for fyldestgjørende, og at